

РЕШЕНИЕ

№ 10302

гр. София, 28.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2439** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Масум И. А., [дата на раждане], ЕГН [ЕГН], гражданин на Сирийска Арабска Република, чрез представител по пълномощие адв. К. Д., против Заповед рег. № 513з-1766/15.02.2024 г., с която е постановен отказ от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен. Жалбоподателят счита, че в текста на ИАА няма достатъчно ясни конкретни и подробни мотиви, от които да стане ясно защо е постановен отказът, поради което моли съдът да го отмени.

Редовно призован, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и моли за отмяна на постановения отказ. Претендира разности. Представя писмени бележки.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Д. И. в писмени бележки моли да бъде оставена без уважение жалбата, съответно да бъде постановено решение, с което да остави в сила оспорения ИАА. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата. Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадени заявления рег. № 300009/11.01.2024 г. (л. 35) и заявление рег. № 300010/11.01.2024 г. (л. 21) от Масум И. А., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на Сирийска Арабска Република, с карта на бежанец №[ЕИК], валидна до 11.12.2028 г. до директора на дирекция „Миграция“ за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ във вр. чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

Безспорно е установено, че чужденецът кандидатства за събиране на територията на Република България със съпругата му R. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирия и детето им S. I., [дата на раждане] , гражданин на Сирия.

Към заявленията чужденецът е приложил всички изискуеми документи съгласно чл. 12, ал. 1 ППЗЧРБ (л. л. 21-53).

В изпълнение на чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ, административната преписка е изпратена за съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“, като и е изпратено писмо № 513000-3500 от 15.01.2024 г. до дирекция „К. отношения“ МВНР с искане за становище по подадените заявления.

С писмо, вх. № 513000-4098 от 17.01.2024 г. по описа на СДВР, ДКО- МВНР е уведомило, че не възразява заявленията за събиране на семейство на територията на Република България подадени от Масум И. А. да бъдат удовлетворени.

В ходът на административното производство, съгл. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ в отдел „Миграция“ на 02.02.2024 г. е получено писмо с рег. № RB 202001-001-03-М-6-314 от 26.01.2024 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което е дадено отрицателно становище по подадените заявления за събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

На 15.02.2024 г. е издадено становище рег. № 513р-17468 (л. 14) до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по подадените заявления рег. № 300009/11.01.2024 г. и заявление рег. № 300010/11.01.2024 г. от Масум И. А. за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 ППЗЧРБ.

На 15.02.2024 г. от ответника е издаден оспорения по делото отказ рег. № 513з-1766, по подадени заявление рег. № 300009/11.01.2024 г., № 300010/11.01.2024 г. на основание на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

От съобщение рег. № 513000 9592 от 06.02.2024 г. (л. 16) се установява, че чужденецът е уведомен лично за постановения отказ на 07.02.2024 г.

В хода на съдебното производство по делото с определение от 27.03.2024г. съдът, на основание чл. 186 ГПК във вр. чл. 144 АПК е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“ в 14 дневен срок от съобщаване и връчване на определението, да представи по делото писменото становище, с рег. № RB 202001-001-03-М-6-314 от 26.01.2024 г. по чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ, с което е от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“-СДВР за съгласуване заявления на Масум И. А. (M. IBRAHIM A.), гражданин на Сирия, с № 300009/11.01.2024 г. и № 30010/11.01.2024 г. за събиране на семейство ,на основание чл. 12 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ.Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация е представено от ДАНС и е приложено по

делото в класифициран том.

С молба от Масум И. А. от 26.04.2024 г. (л. 76) чужденецът е представил по делото писмени доказателства по опис (л. 80 - л. 127), приети като доказателства по делото без оспорване.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима подадена е чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ рег. № 513з-1766/15.02.2024 г. е издаден от компетентен орган – от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, съгласно Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на директора на дирекция „Миграция“ (л. 18-19). Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ: „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.“, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Оспореният акт е издаден при спазване на приложимите материално-правни норми.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1. Според посочената в заповедта хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 1 от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗЧРБ определя, че директорът на дирекция „Миграция“, директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица, разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване, след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

Съгласно чл. 6, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) една от основните задачи на Министерство на вътрешните работи (МВР) е защита на националната сигурност и тя се изпълнява включително чрез дейността по събиране, анализ и оценка на информация, свързана с националната сигурност (чл. 7, т. 1 от ЗМВР). Дирекция "Миграция" е основна структура на МВР (чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗМВР). По силата на чл. 90, т. 3 от ЗМВР и чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощени от него длъжностни лица разполагат със правомощие да издават или отказват издаването на разрешения за краткосрочно, продължително,

дългосрочно или постоянно пребиваване. Следователно те разполагат и с правомощието да установяват наличието на обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, в случаите, в които са ги констатирали сами.

Безспорно в този случай административният акт следва да бъде надлежно мотивиран от административния орган, както и да бъде установено наличието на данни за посочените в чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ обстоятелства.

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“ може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ становище от ДАНС.

От изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗМВР). Имащо характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните съдържащи класифицирана информация, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС, агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за

продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплаха за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата.

Видно от цитираните по-горе разпоредби на ЗДАНС и ЗЧРБ, участието на органите на ДАНС в производствата по ЗЧРБ е в изпълнение на задачите им по осъществяване на контролната им дейност във връзка с пребиваването на чужденците в държавата ни.

Водим от изложеното, настоящия състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В тази връзка, съдът счита, че основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ - с действията си жалбоподателят да е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Отказът за издаване на разрешение за продължително пребиваване е основан на становището на ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, което има задължителен характер на отдел "Миграция". Становището е че по отношение на заявителя Масум И. А. са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Спорният въпрос по делото е относно наличието на тези предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съставляващи и мотиви на акта. Именно законосъобразността на акта посредством проверка на решаващата воля на органа, обективизирана в тези мотиви, следва да провери съдът в процедурата по съдебно обжалване. В тази връзка следва да се има предвид, че становището на ДАНС по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ не представлява акт, подлежащ на отделен съдебен контрол, като пътят за защита срещу същия е в настоящето производство по обжалване на отказа, доколкото следва да се осигури съдебна защита и ефикасен съдебен контрол върху засягащите лицето актове.

В тази връзка, съдът счита, че с позоваване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, включително чрез изписването на текста ѝ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия, според изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията, и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. В случая подробни мотиви, които обосновават отказа се съдържат в становището от ДАНС, постъпило с придружително

писмо рег. № RB202001-001-03-M6-1159 от 10.04.2024 г. в Секретно деловодство на съда, с която съдът се запозна, за да постанови настоящото решение. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото.

На следващо място, настоящия състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 3832 от 25.03.2021 г. постановено по адм. дело № 982/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 5355 от 27.04.2021 г. постановено по адм. дело № 2790/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 12784 от 15.12.2021 г. постановено по адм. дело № 7487/2021 г. по описа на ВАС, както и практиката на Съда по правата на човека във вр. с чл. 2, пар. 1 от Протокол 4. Така решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото А. срещу Нидерландия, пар. 71 – правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. В конкретния случай, изложените възражения за нарушен личен и семеен живот, не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност".

Съгласно относимата разпоредба на материалния закон - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ: "Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност". В случая, отрицателното становище на ДАНС, представено в хода на съгласувателната процедура е мотивирано именно с действия на заявителя Масум И. А. по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Същите са описани в становището, което представляват класифицирани документи по смисъла на ЗЗКИ получени в съдът на 12.04.2024 г. В тази връзка съгласно чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ: „Мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и

международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация“.

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. Освен това, данните по делото обосновават извод, че няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на продължително пребиваване в Р. България.

Водим от изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на оспорвания не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Масум И. А., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на Сирийска Арабска Република против Заповед рег. № 513з-1766/15.02.2024 г., с която е постановен отказ от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

ОСЪЖДА Масум И. А., [дата на раждане] , ЕГН [ЕГН], гражданин на Сирийска Арабска Република, да заплати на Дирекция „Миграция“– МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.